
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

68e jaargang nummer 3, 2019

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Koninklijke Onderscheiding voor een super vrijwilliger	3
Pioniers damesatletiek	4
Advertentie Global Sports Communication	5
De Delfst Blauwe schoentjes van Wilma Rudolph	6
Advertentie YALP	9
Reünie/Uitgaansdag in zonnig 's-Hertogenbosch	10
Advertentie Risk en Sport	12
Het vrije spel + advertentie Run2Forty2	13
Een merkwaardige foto	14
Advertentie Praktijk Energiek	16
Advertentie BK Ingenieurs	17
Stichting Atletiekerfgoed	18
Voor het voetlicht: Marjo van Agt	20
Rotterdam Atletiek bestaat 100 jaar	26
Advertentie Herzog Medical	29
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	30
Advertentie Jamin Sports	34
Onze jarigen	35
Bijzondere jarige: Wilma van Gool-van den Berg	36

Kopij Vriendenband augustus 2019
Graag vóór 20 juli 2019
aan de redactie:
Piet Wijker
De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden
pietwijker@gmail.com
tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

Beste Vrienden,

De lente ligt weer bijna achter ons. Dat betekent dat we de indoor en de cross achter ons hebben gelaten en de weg- en baanatletiek weer aandacht krijgen. Betekent natuurlijk ook het behalen van kwalificaties voor de internationale toernooien, zoals de EK Atletiek U20 en U23, respectievelijk in Borås en Gävl (beiden in Zweden) en uiteraard later dit jaar de WK Atletiek in Doha (Qatar).

Voor wat betreft de kwalificatie voor Doha beet Abdi Nageeye het spits af met zijn formidabele 2:16.07 tijdens de NN Marathon in Rotterdam. Sifan Hassan en Susan Krumins behaalden beiden op overtuigende wijze de limiet op de 10.000m in Stanford (USA). Kwalificaties die tevens aanspraak maken op deelname aan de Olympische Spelen volgend jaar in Tokyo. En dan waren er nog de WK Estafettes, begin mei, in Japan. De kwalificatie voor de 4x100m mannen en 4x400m vrouwen voor Doha zijn al in de pocket en de 4x100m vrouwen zullen, gelet op hun positie op de ranking, vast niet achter blijven. In de media was er uiteraard veel aandacht voor de uitspraak van het Court of Arbitration for Sport (CAS) in de kwestie Caster Semenya. De IAAF geeft aan dat het in deze kwestie niet om de persoon Semenya gaat, maar om het feit dat voor bepaalde atletiekonderdelen atletes niet over een te hoog testosteron mogen beschikken en zo nodig hormoonremmers moeten slikken. Een lastige kwestie, ongeacht of je nu voor of tegen deze uitspraak bent. Het voelt gewoon niet goed dat sporters medicijnen moeten innemen om gelijkwaardig te kunnen presteren.

Binnen de Vrienden richten we ons primair op de talentontwikkeling bij de jeugd en hebben we, met inmiddels de International Amsterdam Battle al weer achter ons, de Ruhr Games en de semi-interland bij AC Tion in Enschede voor ons. Mooi om de inzet en betrokkenheid van kartrekkers Wim van der Krogt en Marjan Olyslager hierbij te zien. 'Een mooi stel', zou Theo Reitsma in zijn tijd zeggen.

De Vrienden reünie in het Bourgondische 's-Hertogenbosch ligt inmiddels achter ons. De datum was achteraf gezien misschien niet helemaal gelukkig, waardoor de deelname wat achter bleef. Neemt niet weg dat het, afgaande op de ontvangen reacties, met Ridder Hugo Tijmsmans in ons midden, een geslaagde dag is geweest die in een behoefte heeft voorzien. Voor 2020 zullen we de reünie overigens in het najaar houden. Na een evaluatie met de klankbordgroep is besloten om de ALV vanaf 2020 in het voorjaar te houden. Voor 2019 is de ALV met After Party vooralsnog gepland op 26 oktober a.s. en gaan onze gedachten uit naar een passende locatie met dito gelegenheid.

We houden u op de hoogte.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl.

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.

Op 25 mei is de nieuwe AVG wet in werking getreden. Natuurlijk gaan we altijd heel secuur om met de gegevens van de leden. Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwsbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen. Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, alsook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Opzegging lidmaatschap

- Flip Bukman

Wijzigingen

- Aart Veldhoen heeft een nieuw telefoonnummer: 0641179070.

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Nadat bij Els Vader in een eerder stadium alvleesklierkanker was geconstateerd, is zij op 8 mei in het St. Antonius ziekenhuis in Nieuwegein hieraan geopereerd. Het was een zware en langdurige operatie, maar volgens haar partner Haico Scharn is Els gelukkig erg sterk en heeft zij de operatie goed doorstaan. Alle vrienden wensen Els een voorspoedig herstel toe.
- Van 21 tot en met 23 juni worden in Duisburg de Ruhr Games georganiseerd, waarbij 90 jeugdathleten onder leiding van de Vrienden aanwezig zullen zijn.
- Van 26 tot en met 28 juli zijn in Den Haag de NK Senioren, waarvoor alle Vrienden worden uitgenodigd.
- Op 24 en 25 augustus worden bij AAC Amsterdam de C-Spelen georganiseerd, waarbij de Vrienden ook zullen ondersteunen.

Wij zijn nog op zoek naar een lid dat ons kan ondersteunen door de website in beheer te nemen en eventuele mutaties te verzorgen. Ook de upgrading en actualisering zou zeer welkom zijn. Enige IT kennis is wel vereist. Aanmelden via het secretariaat.

Koninklijke Onderscheiding voor een super vrijwilliger

Martin en Riet van Ooyen waren de avond tevoren al naar Puttershoek vertrokken. Ikzelf de volgende morgen, onderweg in Raamsdonksveer Jan Snoeren opgepikt. Dochter had ons een goede omschrijving van zijn auto doorgegeven, opdat we niet in zijn vizier zouden verschijnen. Het moest een verrassing zijn.

Deze cryptische zinnen beschrijven de aanloop naar een mooie dag. **Hugo Tijsmans (74) uit Nieuw-Beijerland** zou een Koninklijke Onderscheiding uitgereikt krijgen.

Niet dat het Hugo heeft ontbroken aan blijken van waardering. Absoluut niet. Kijk maar: het lidmaatschap van verdiensten van a.v. Sparta (1986), het erelidmaatschap van District West II (1993), het lidmaatschap van verdiensten van de KNAU (1993), dat later werd omgezet in het erelidmaatschap van de Atletiekunie (2014) en de Vriendentrofee van de Vereniging Vrienden van de Atletiek (2018).

Hugo is vermoedelijk de breedst opgeleide en meest allround vrijwilliger die de Atletiekunie kent. Dat is te herleiden uit de volgende opsomming van activiteiten die Hugo tijdens zijn atletiekleven heeft ontplooid:

- 45 jaar serieus wedstrijdatleet,
- 21 jaar Unieraad,
- 4x bijdragen aan de vernieuwing van de structuur van de Unie,
- 4 jaar Districts Sectie Wedstrijdatletiek district West II,
- 13 jaar voorzitter District West II,
- 35 jaar trainer,
- 18 jaar trainersopleider voor de Unie,
- 10 jaar Commissie Wedstrijd Atletiek met portefeuille Juryopleidingen,
- 35 jaar docent jurycursussen,
- 10 jaar Commissie Wedstrijd Reglement, nog steeds.
- Medewerker van de Stichting Atletiekerfgoed, nog steeds
- Lid van de klankbordgroep van de Vrienden van de Atletiek.

Geen wonder dat de aanvrager van de onderscheiding op de hoogte gesteld werd van een positief advies.

Op feestlocatie Alcazar (Puttershoek) ontving Hugo van waarnemend burgemeester van Hoeksche Waard Govert Veldhuijzen de welverdiende onderscheiding van Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Tijdens de feestelijke receptie na de plechtigheden werden Hugo en zijn echtgenote gefeliciteerd door Frank Koomen van het Bonds bureau en door penningmeester Cees Goosen van de Atletiekunie. Bij hem thuis waren ondertussen bloemen bezorgd. E-mail en Facebook zorgden ervoor, dat Hugo nog dagen erna druk bezig werd gehouden met vele felicitaties uit de Nederlandse atletiekwereld.

foto: gemeente HW

Cvdm

Pioniers damesatletiek

Al eerder schreef ik over mijn moeder Rie Briejer en haar collega's uit de dertiger jaren, allen pioniers van de damesatletiek. Mijn vader kreeg daar een grote (bestuurlijke) rol in. Inmiddels heb ik nog meer foto's gevonden uit die tijd.

Een leuke foto print ik hierbij af. Een foto van mijn vader Frans Jutte (met hoed) als jongeling van ca. 25 jaar (ca. 1935) die toen al een ploeg dames toesprak. Een ploeg dames met alle coryfeeën van toen: Ali de Vries en niemand minder dan de jonge Fanny Koen (!) aan de linkerkant en rechts op één na laatste mijn moeder Rie Briejer.

Deze ploeg dames waren zich in de centrale training

aan het voorbereiden voor de Olympische Spelen van 1936 in Berlijn in het Nazi Duitsland van destijds. We weten allemaal hoe de geschiedenis zich daarna ontwikkelde.

Rie Briejer was lid van de grote turn- en atletiekvereniging Brunhilde te Leiden. Zij heeft daar naast de voorzitter, mevr. Dieben, die jarenlang de stimulerende kracht was van deze vereniging, ook een aantal jaren in het bestuur gezeten als secretaris.

Zij heeft daar in mijn jeugd veel over verteld, ook over de 3 oktober feesten, waar zij altijd in de optocht als deelnemster van de Brunhilde feestwagen een prominente plaats bezette. Ook daar heb ik nog foto's van.

In die jaren kwam de damesatletiek pas goed tot ontwikkeling. Al moest men het doen met eenvoudige uitrusting en in het begin, alleen nog maar grasbanen, later sintelbanen.

Deze foto's en herinneringen schenk ik wederom graag aan onze Stichting Erfgoed Atletiek, zijnde een belangrijk archief over de pioniers van de damesatletiek in Nederland.

Frank Jutte

Eenzelfde soort foto wil ik u niet onthouden: met Ali en Fanny aan de linkerkant en mijn moeder aan de rechterkant.

**ELITE ATHLETE MANAGEMENT
SPORTS MARKETING & SPONSORING
EVENT MANAGEMENT**

Global Sports
Communication

GLOBALSPORTSCOMMUNICATION.NL

De Delfts Blauwe schoentjes van Wilma Rudolph

De Olympische Spelen van 1960 waren de eerste Zomerspelen waarvan in ons land rechtstreekse beelden te zien waren op tv. Dagelijks werden er minimaal twee reportages uit Rome uitgezonden. De toenmalige NTS werkte daarin samen met de Belgische BRT om op die manier kosten en techniek te delen. Het was een regelrechte openbaring, een omwenteling in de beleving van de sportliefhebber.

AW-medewerker Cor Tissot van Pathot, die decennia lang de technische rubriek in ons bondsblad heeft verzorgd, realiseerde zich, dat de tv-commentator voortaan rekening moest houden met ‘ziende’ luisteraars, evenals de krantenverslaggever en technische nabeschouwer. Men had immers *met eigen ogen de langzame start, maar machtige versnelling van een Wilma Rudolph, en 't verschil in loopstijl en tempo-indeling van Otis Davis en Carl Kaufmann kunnen opmerken.*

Ingezonden brieveschrijver J.G. Notten vroeg zich in de AW zelfs af, na ten tijde van het Romeinse programma zijn dagelijkse ritme te hebben afgestemd op de nummers die hij wilde meemaken, of de onafzienbare mensenmassa's op de tribune niet beter thuis hadden kunnen blijven. Daar zag je alles immers veel beter! En verderop in zijn brief: *Het zou ons niet verbazen, als deze uitzendingen even veel reclame voor de atletiek in ons land hebben gemaakt dan de goudvoorraad die Fanny in 1948 aanlegde.*

Indrukwekkend

Zelf herinner ik mij vooral de grote indruk die de sprintnummers op mij maakten. Bij de mannen was het Armin Hary, die de overheersing van de Amerikanen sinds de Spelen van 1932 in Los Angeles doorbrak. De Duitser, die kort voor Rome de Amerikanen met zijn 10,0 s ook al het wereldrecord afhandig had gemaakt, versloeg David Sime op de streep in 10,2 s. Bij de vrouwen was het juist andersom. Daar grepen de Amerikaanse deelneemsters op de sprint de macht, waar ze die sinds Fanny Blankers-Koen in 1948 waren kwijtgeraakt. Of liever gezegd: daar greep Wilma Rudolph die macht, want deze gekleur-

Wilma Rudolph snelt naar de winst op de Spelen van 1960 in Rome: bloedsnel, maar o zo gracieus. (bron: Wikipedia)

de atlete was goed voor driemaal goud. Vooral de gracieuze stijl van de twintig jaar jonge Amerikaanse vond ik indrukwekkend. Onvoorstelbaar goed eigenlijk, als je in ogenschouw neemt dat zij op haar vierde door polio was getroffen en pas vanaf haar achtste zonder krukken had leren lopen.

Olympische revanches

Je vraagt je onwillekeurig af wat de officials van de KNAU heeft bewogen bij de organisatie van de 'Olympische revanches 1960' in het Olympisch Stadion in Amsterdam, direct na afloop van de Spelen in Rome. Zou men werkelijk hebben verondersteld, dat veel atleten die in Rome niet datgene hadden bereikt waarop was gehoopt, na afloop spoorlags naar Amsterdam zouden komen om daar op een kille najaarsavond hun gram op de gloednieuwe Olympische kampioenen te halen?

De realiteit was dat op de drie geprogrammeerde dames- en zeven herennummers drie individuele -Amerikaanse- Olympische kampioenen en één gouden estafette team afkwamen, een handvol overige medaillewinnaars en nog enkele finalisten. Vanuit de Verenigde Staten, Australië en het Caraïbisch gebied werd dit schamele aantal verder aangevuld met nog wat mindere goden en dat was het dan ook wel. Verschillende Nederlandse atleten en atletes zagen echter hun kans schoon om in elk geval tegen familie en vrienden te kunnen zeggen tegen een Olympische vedette te zijn uitgekomen.

De koningin van de sprint in Rome, Wilma Rudolph, was er echter gelukkig wel en dat vergoedde veel. Want de Amerikaanse vedette voldeed aan de verwachtingen door in het openingsnummer, de 100 m voor dames, overtuigend naar de winst te snellen in 11,6 s, helemaal zo gek nog niet voor een doordeweekse avond in september. Rudolphs landgenote Barbara Jones, Ellen Ort en Joke Bijleveld finishten in die volgorde op gepaste

De finish in Amsterdam: vnl. Wilma Rudolph, Barbara Jones, Ellen Ort en Joke Bijleveld.

(foto Joop van Bilsen, bron: Wikipedia)

afstand van het Amerikaan-se fenomeen. En ook polsstokspringer Don Bragg, in Rome kampioen met 4,70 m, deed met 4,49 m zijn best. Ter vergelijking: het Nederlands record was die zomer door Servee Wijsen op 4,01 m gesteld. Servee werd nu trouwens tweede met 3,79 m. De derde kampioen, 400 meterloper Otis Davis, die in Rome zijn onderdeel in de wereldrecordtijd van 44,9 s had gewonnen, maakte er in Amsterdam een show van en verloor in 47,9 s prompt van de Jamaicaan George Kerr (47,7 s), die in Rome derde

was geworden op de 800 m. Je zou dus, met enig gevoel voor overdrijving, kunnen stellen dat deze Jamaicaan de enige was die voldeed aan het door de KNAU bedachte ‘thema’.

Dat aan het eind van het Amsterdamse programma een 4 x 100 m estafette voor dames geprogrammeerd stond, was niet meer dan een aardige geste van de organisatoren om een Nederlands team de gelegenheid te geven de degens te kruizen met de gloednieuwe Olympische kampioenen op dit onderdeel. Ons land had in Rome immers helemaal niet meegedaan aan de estafette. Martha Hudson, Lucinda Williams, Barbara Jones en Wilma Rudolph, het Amerikaanse estafette-viertal dat in Rome het goud had veroverd, waren echter allen aanwezig in Amsterdam en dus zou het zot zijn geweest om die kans te laten liggen.

Tilly verving Wilma

Er ontstond echter een probleem, toen Wilma Rudolph zich voor dit onderdeel terug moest trekken als gevolg van een lichte blessure, die door de kou was ontstaan. De Amerikanen hadden namelijk geen reserveloopster achter de hand. Die had de Nederlandse ploeg echter wel. Ons land had simpelweg de eerste vier van de Nederlandse kampioenschappen als estafette-team opgesteld en de als vijfde geëindigde Tilly van der Zwaard als reserve meegenomen.

Het niet laten doorgaan van dit onderdeel kwam niet op in de hoofden van de organisatoren en dus werd na enig overleg besloten om Tilly van der Zwaard de opengevallen plaats in de Amerikaanse estafetteploeg te laten innemen. Die kans greep de Aalsmeerse, die toen pas een goed jaar aan atletiek deed, met beide handen aan. Opgesteld als startloopster bond zij moedig de strijd aan met Joke Bijleveld, moest Nannie Haase het vervolgens afleggen tegen Martha Hudson, waarna Lucinda Williams tegen Ria van Kuik het pleit definitief in het voordeel van het Nederlands/Amerikaanse gelegenheidsteam beslechtte, want slotloopster Barbara Jones werd door Ellen Ort niet meer achterhaald. Tijden 47,8 om 47,9 s.

Voor Tilly van der Zwaard was dit natuurlijk een even onverwachte als geweldige ervaring. Volgens Ger van der Made, voormalig echtgenoot van Tilly, waren de Nederlandse bondsbestuurders en atletes echter minder enthousiast over de estafette-uitslag.

De door Wilma Rudolph aan Tilly van der Zwaard geschonken Delfts Blauwe schoentjes, met op de onderkant de datum van de Olympische revanches in Amsterdam. *(foto's beschikbaar gesteld door Eveline Kraljic-van der Made)*

Aandenken

Vanzelfsprekend was Wilma Rudolph dat wel. Uit dankbaarheid voor de bewezen dienst schonk zij Tilly een paar Delfts Blauwe schoentjes. Sindsdien heeft deze tastbare herinnering aan die gedenkwaardige avond in Amsterdam altijd in huize Van der Made/Van der Zwaard staan pronken.

Nu Tilly van der Zwaard er niet meer is, heeft dochter Eveline zich over dit dierbare aandenken ontfermd en het een passende plaats in haar huis gegeven. Zij zal het blijven koesteren, want het Delfts Blauwe schoeisel heeft haar moeder immers voor altijd verbonden aan Wilma Rudolph, de sprintlegende uit Tennessee.

Tilly van der Zwaard met dochter Eveline (links) en kleindochter Quinn. De foto dateert van omstreeks een half jaar voor Tilly's dood.

Piet Wijker

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

**Ouderen
in beweging**

samen op een Olga Commandeur plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

Reünie/Uitgaansdag in zonnig 's-Hertogenbosch

Op zaterdag 11 mei was het weer zo ver. De jaarlijkse uitgaansdag en voor menigeen de jaarlijkse reünie van de Vrienden. Vooraf konden we niet bevroeden dat deze dag misschien wel niet zo goed gekozen was. Later bleek dat op deze dag de NK Teams in Vught werden georganiseerd, waardoor toch een aantal leden graag daar aanwezig wilde zijn. Verder is mogelijk mei een moeilijke periode. Velen zijn dan al inzetbaar als vrijwilliger bij een wedstrijd, of als atleet in touw.

Dit was mogelijk de reden dat er slechts 27 leden aanwezig waren, maar..... deze leden hebben wel een geweldige dag gehad. De voorspellingen waren niet gunstig. Koud, regen en veel wind. Maar het bleek dat de zon de hele dag zou schijnen, er geen regen is gevallen en de wind heel erg mee viel.

Dankzij Rien van Haperen was een zeer gevarieerd programma samengesteld.

Om 11.00 uur verzamelde iedereen zich bij restaurant Carras midden in het centrum van 's-Hertogenbosch, waar koffie met de befaamde Bossche Bol van Jan de Groot werd geserveerd.

Al snel zochten oude bekenden elkaar op en was men geanimeerd in gesprek. Onder het “oppeuzelen” van

de Bol legde Rien ons uit hoe het programma van de dag eruit zou zien.

Drie deskundige gidsen voerden ons langs diverse cultuur-historische plekjes van 's-Hertogenbosch en legden ons, ieder op geheel eigen wijze, de historische waarde of achtergrond ervan uit.

Om 12.00 uur werden we opgehaald door drie gidsen, die ons meenamen voor een cultuur-historische wandeling door de Bossche binnenstad. Niet zozeer over de markt of de bekende hotspots, maar

De ‘binnenkomer’ in de vorm van een Bossche Bol liet uiteraard niemand zich ongaan. (foto's Marianne Piso)

de Bol legde Rien ons uit hoe het programma van de dag eruit zou zien.

dan vooral door steegjes waar men normaal niet komt en waar de historie vaak aan de buitenmuur zichtbaar is.

Ieder van de gidsen had zijn eigen route met zijn eigen wetenswaardigheden. Voor sommige leden was het ontmoeten veel belangrijker dan luisteren naar de gids, maar ook dat is mogelijk op deze dag.

gearriveerd. In twee boten voeren we langs de mooiste plekjes van Den Bosch. Maar ook onder vele gebouwen en wegen door. De Binnendieze is reeds in de middeleeuwen ontstaan en daarvan zijn nog vele restanten te zien. Maar ook de vele verbouwingen van riolen en huizen die in de loop der jaren plaatsvonden, zijn goed vanaf het water te zien. Evenals de waterlopen, die gedurende de eeuwen nogal eens werden aangepast.

Na 1,5 uur werden wij afgezet bij Silva Ducis op de Parade voor een heerlijke lunch met broodjes, soep, ruim beleg en..... de gebruikelijke kroket. Al begonnen we met een aperitief en voor velen bestond die toch uit bier en wijn. Het was inmiddels dan ook 13.30 uur en een ieder had toch wel trek. Het was binnen wel druk en lawaaierig, maar we konden toch prima met elkaar praten en elkaar nader leren kennen.

Vrienden aan de lunch: bijna de volledige groep reünisten aan één tafel en in één shot gevangen.

Even na 3 uur nam Rien ons als een echte groepsleider mee naar de opstapplaats voor de Historische vaarroute over de Binnendieze.

Daar was het heel druk en dus moesten we even wachten tot de bootjes voor ons waren

Rondvaart over de Binnendieze: een bijzondere ervaring.

De schipper gaf tijdens het varen een interessante uitleg. Hij vertelde over het ontstaan van de Binnendieze en de restauratie van de muren, overkluizingen en togen. Na het passeren van de Kruisbroedershekel voeren we buiten de vestingstad en ben je op de Singelgracht. Vervolgens voeren we door De Grootte Hekel en vervolgden we de tocht

Ter afsluiting met z'n allen op de foto.

binnen de vestingmuren. De fluisterboten op elektriciteit zorgden ervoor, dat hij zijn verhaal voor eenieder hoorbaar kon vertellen. Hierdoor kon je ook ervaren dat als je onder het centrum doorvaart, je toch helemaal niets van de drukte boven je hoort.

Om 16.15 uur kwam er alweer een einde aan deze mooie, gezellige dag. Voor menigeen afgesloten met een nazit.

Dank voor Rien voor de organisatie en Marian voor haar foto's, die samen met nog foto's van anderen op de site te vinden zijn.

Jaap van Amsterdam

Een goed risicomanagement
is gewenst en toepasbaar voor
iedere organisatie.

Het draait om het identificeren, kwantificeren en beheersen van risico's ook in de sport. Wij kunnen u met "Riskensport" op al deze vlakken van dienst zijn. Denk daarbij aan het uitvoeren van inventarisaties, analyses en het begeleiden van self-assessments. De analysefase wordt gevolgd door het vaststellen van beheersmaatregelen om het risico af te wenden of te verkleinen.

www.riskensport.nl | info@riskensport.nl | Tel: +31.6.5385.5731

*H*et vrije spel

*het spel spontaan
in vrijheid aangegaan
niet om knikkers of de poen
lekker vrijelijk doen*

*individueel of in groep
op veld, binnen of stoep
winnen is de rode draad
die het spel spelen laat*

*strijd neemt men serieus
zonder is de zin dubieus
afhankelijk van persoon
krijgen emoties eigen toon*

*karakters komen bloot
soms met luide stemuitstoot
dan weer non-verbaal
uit men zijn gevoelenstaal*

*schone schijn bevroren
de leugen gaat verloren
wat men uiteindelijk ziet
het echte, vrij van hypocriet*

*het spel is weer gedaan
we weten waar te staan
de winnaar krijgt een veer
samen zeggen:
tot de volgende keer!*

Henk Snepvangers

**Voor uw marathonreizen
en -trainingen**

Run2Forty2

In één stap naar uw marathon

www.run2forty2.nl

EEN MERKWAARDIGE FOTO

Is thans de beslissing van de 100 meter juist?

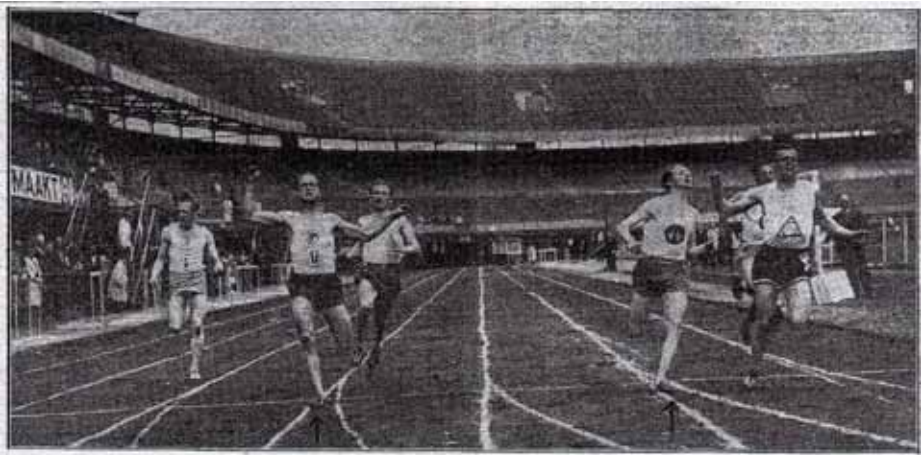
Reeds de oude wijsgeer Confucius deed in zijn tijd de uitspraak: "Een beeld is duizend woorden waard". En het ware te wenschen geweest, dat de juryleden, die Zondagmiddag j.l. een nogal heftige discussie over de aankomst van de 100 meter race voerden, eens wat eerder aan deze woorden gedacht hadden. Veel narigheid was dan voorkomen en veel onvriendelijks ongezegd gebleven.

Welk een prachtige camera ons menschelijk oog ook vormt, het is feilbaar en aan bepaalde normen gebonden. Wij meenen vaak dingen te zien, die anders waren en waar een blijvend negatief als bewijsstuk ontbreekt, ontstaan er verschillen en worden fouten gemaakt.

Zoo is het natuurlijk ook Zondag gegaan. Aan de hand van fotomateriaal hebben wij, die niet ter plaatse waren, meenen te moeten opmaken, dat de plaats die de jury van aankomst ten opzicht van de finish innam, niet bepaald ideaal was. Te dicht op de finishpalen en bovendien de ongunstige positie, dat de juryleden, die de nos één en twee opnamen, niet het verst verwijderd van deze finishpalen zaten.

De welwillend door de "Profilti" beschikbaar gestelde film van dezer 100 M, welke wij Woensdagmiddag ten kantore van den Unie-voorzitter hebben bekeken, laat echter duidelijk zien, dat Wil van Beveren met merkbaar verschil, al is dit ook weer niet zoo groot, het eerst de finish is gepasseerd.

Hierover zijn de betrokkenen het dan ook eens geworden en Wil van Beveren is als kampioen uitgeroepen. Maar dezer finish heeft meer verborgens gehad en hiertoe plaatsen wij hieronder een foto, die de loopers laat zien kort nadat de finish gepasseerd werd.

Ook hierop is duidelijk te zien, dat door de betere lichaamshouding van Van Beveren deze het eerst de finish moet zijn gepasseerd.

Meer twijfelachtig wordt echter het verschil, dat tusschen de loopers Heinz Baumgarten (derde van rechts) en Jan Gryseels (vijfde van rechts) moet hebben bestaan. Slechts aan den stand van de voeten van beide loopers is te zien, dat vermoedelijk Heinz Baumgarten het eerst de finish passeerde, daar zijn voet geheel over de streep is en die van Gryseels met den hiel op de streep rust.

En hierbij wijzen wij op het groote gat dat de derde en vierde baan op deze foto vormen.

Jan Gryseels is er volkomen in geslaagd tezamen met Berger in een baan te loopen, terwijl ook Heinz Baumgarten zeer broederlijk een poging doet met Van Beveren de baan te deelen. Alweer al, omdat wij er zelf niet waren, kunnen wij niet zeggen of wel Jan Gryseels dan wel Berger in de verkeerde baan is, maar zeker is het, dat een van deze loopers een fout beging, die tot diskwalificatie aanleiding geeft. Hetzelfde is het geval met Heinz Baumgarten, echter onder deze voorwaarde, dat het alleen met zijn laatsten pas kan zijn geweest, dat hij de baan van Van Beveren betrad.

Over het geheel is het echter een finishfoto, die de vraag oppert of de beslissing in alle opzichten thans de juiste is.

Van Beveren is kampioen, dat staat vast, maar of Heinz Baumgarten en Jan Gryseels volgens de wedstrijdbepalingen twee en drie genoemd moeten worden, dit is voor ons nog een open vraag.

JAN BLANKERS.

Dit artikel stond augustus 1939 in De Sportweek.

Dat waren nog eens tijden! Als je een uitslag van een wedstrijd wil analyseren? controleren? ga je gewoon even bij de Unie-voorzitter op bezoek.

En passant diskwalificeer je de juryleden die kennelijk hun plaats niet kennen; die moeite hebben een juiste uitslag op te maken en die een atleet die een fout maakt niet DQ-en. Ja, met alles-weter en alles-kunner Jan Blankers viel niet te spotten!

Natuurlijk is het fijn om in het pre-ET-tijdperk de beschikking te hebben over een film- en foto-opname. Een foto 'van voren' geeft wel informatie, maar minder dan een 'van opzij'. En de film zou toch informatie kunnen verschaffen wie op welk moment de eigen baan verlaten heeft? Laten we het er maar op houden, dat men, en dus zelfs Jan Blankers niet! ervaring had met het gebruiken van opnamen bij het beoordelen van een juist verloop van een race of het opmaken van een uitslag.

De argumentatie suggereert trouwens dat het finishmoment wordt bepaald door de positie van de voet ten opzichte van de finishlijn. Maar gold dan niet de nu volgende formulering, ontleend aan een wedstrijdreglement uit die jaren?

De deelnemers worden geklasseerd in de volgorde waarmede enig deel van hun torso (dus niet van hoofd, hals, armen, benen, handen of voeten) het verticale vlak bereikt, dat wordt gevormd door -de voorkant van de 5 cm brede witte lijn op de grond, dat wil zeggen de kant die zich het dichtst bij de start bevindt;

-twee wit geschilderde palen, van stevige constructie, 1,40 m lang, 80 mm breed en 20 mm dik die op tenminste 30 cm afstand van de baan zijn geplaatst;
-en de denkbeeldige lijn over de kop van de palen, getrokken op dezelfde positie als de voorkant van de finishlijn op de grond.

Tja, die goeie ouwe tijd.....

Gaan we er in de toekomst naar toe dat juryleden niet meer nodig zijn maar alleen nog bedienaars van apparatuur? Dat is nog maar de vraag. We werken nu met Elektronische Tijdwaarneming, een Start Informatie Systeem, Electronic - én Video Distance Measurement, fieldterminals, tablets,

Albert Einstein zei al: "Je kunt de problemen in het leven niet oplossen met dezelfde soort gedachten als die waarmee je de problemen in het leven hebt geroepen." Voor mensloos jureren zal nog heel wat méér nodig zijn! En misschien wel heel anders dan de weg die we nu zijn ingeslagen.

Maar één ding blijft altijd: als je wil, dat de toekomst anders is dan het verleden, zul je het verleden moeten bestuderen.

Hugo Tijsmans

Vegatest
Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck
Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica
In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

► Verhuizing depot

Genoeg handen, ervaring van de vorige verhuizing, zo hebben wij eind maart in de oude sporthal in één dag alles ingepakt en klaargezet voor de verhuizing. Mede dankzij de geweldige voorbereidende medewerking van Adwin van Groeningen konden we half april ook weer in één dag de nieuwe ruimte in de Judohal, direct naast het bondsbureau, inruimen. We zijn er alweer veel beter mee af!

► Marius Bos

Marius, de laatste officiële nationaal recordhouder (23,6 sec.) op het in 1982 formeel afgeschafte onderdeel 200 m horden, met een sintelbaantijd die sindsdien pas enkele malen op kunststof door iemand is verbeterd.

Marius, een veertigtal malen internationaal voor Nederland uitgekomen, waarvan het overgrote deel in interlands.

Marius, sinds 2012 medewerker van Erfgoed. In de vorige Vriendenband schreef ik: “Marius Bos heeft aangegeven dat hij ergens dit jaar afscheid neemt. Van zijn doelgerichtheid bij opzoekwerk en zijn grote inzet bij het ordenen en rangschikken van materiaal hebben wij onder andere bij de verhuizing van het depot enorm geprofiteerd.”

Ergens dit jaar, in de vergadering van het bestuur met alle handjes, begin mei, hebben we afscheid genomen. Marius deed dat op zijn kenmerkende eigen wijze: met voor bestuur en collega's een petit fours dat er zo uitzag:

Aanvankelijk had Marius gezegd nog enkele zaken waar hij mee bezig was, eerst af te willen maken. Maar kennelijk realiseerde hij zich de tekst van de Engelse schrijfster Elisabeth Bibesco: “Afscheid verlengen is niet goed, je verlengt niet de aanwezigheid maar het vertrek.” Afmaken: het werk aan de AW's en opvolgers als Start e.d. IS af. Het digitaliseringsproces van de AW's van 1934 tot 1960 door Delpher heeft Marius uitstekend voorbereid en begeleid. Alle papieren exemplaren staan nu keurig ingebonden te pronken in de bibliotheek, overbodige 3^e tot en met 7^e exemplaren zijn uitgeselecteerd en verwijderd. Het Vriendenarchief, de Vriendenbanden, het heeft er nog nooit zo mooi bijgestaan als nu. Het enige wat nog niet klaar is, is het ordenen van het archief van de Atletiekunie. Patty Schoemaker neemt dat over. Het is nog best veel werk, zodat Patty, met de Amerikaanse dichter Henry Wadsworth Longfellow zou kunnen verzuchten: “Degene die ons verlaat voelt niet de pijn van het afscheid, maar de achterblijver lijdt.” [*Grappje, zo staat Patty er niet in hoor en Marius heeft voor een uitgebreide overdracht gezorgd.*]

De vasthoudendheid, soms het -gezonde- fanatisme bij het zoeken naar antwoorden of oplossingen, het steven naar perfectie tot in het kleinste detail, we gaan het zeker missen. Maar onder dankzegging voor acht jaren heel hard werken denken we aan de uitspraak van de Spaanse kunstschilder Salvator Dali: “Elk afscheid betekent de geboorte van mooie herinneringen.” Als hij straks gewend is aan het Erfgoedloze bestaan, gunnen we dat Marius van harte: hij heeft het dubbel en dwars verdiend!

Uit naam van alle Erfgoeders:
Hugo Tijsmans

► **Schenking van Frank Jutte**

Tijdens de reünie in Den Bosch overhandigde Frank Jutte mij, mede namens zijn broer Tom, een welgevulde envelop met aanvullingen voor de dossiers van moeder Rie Briejer en vader Frans Jutte. Gezien hun beider levens, zo verweven met de Nederlandse atletiek, was het niet zo verwonderlijk ook deze keer weer een schat aan historische documenten en foto's aan te treffen.

Foto's van Rie als (bestuurs)lid van Brunhilde, Leiden. Ook twee oude Vriendenbanden uit 1961 en 1978. Ook foto's van de sprintselectie dames uit de jaren dertig van de vorige eeuw met Rie en o.a. Fanny Koen onder leiding van zijn vader Frans. Afscheid van Jhr. van Karnebeek in 1970. En het 20-jarig bestaan van Brunhilde.

Kortom: een welkome aanvulling en een prachtig voorbeeld hoe leden en hun nazaten de Stichting Atletiekerfgoed kunnen verblijden met persoonlijke archieven.

cm

foto Archief Briejer

VOOR HET VOETLICHT

Hoe een timide meisje uitgroeide tot Nederlands kampioene

Marjo van Agt: “Ik denk dat de atletiek mij heel erg gevormd heeft. Dat denk ik echt. Ik was verlegen, durfde nog niet eens alleen boodschappen te gaan doen eigenlijk, zo’n heel verlegen, timide meisje was ik. Dus atletiek..., ik ben ervan overtuigd dat het heel goed voor mij geweest is.” (foto Piet Wijker)

Infobox

Naam: Maria (Marjo) van Agt-Ruyters
Geboren: 13 mei 1958 te Kerkrade
Discipline: sprint

Titels: Ned. kamp. senioren:
400 m outd. 1983, 1985, 1986;
400 m ind. 1984

Interlands: 17 (31 starts)

PR's: Elektronisch
60 m 7,73, 100 m 11,92, 200 m 24,01, 400 m 52,93,
800 m 2.11,1

Handgeklokt
100 m 11.6, 200 m 23.7

Het zal altijd wel een punt van discussie blijven wat bij het lopen van een 400 meter de beste strategie is. Is het 't verstandigst om maar zo hard mogelijk van start te gaan in het vertrouwen dat de verzuring die gaandeweg de benen loodzwaar maakt, zal worden overwonnen door de onwrikbare wil om te winnen, dan wel door de ambiance van het toernooi waarin de wedstrijd plaatsvindt? Of is het beter om de race afwachting te openen in de hoop, dat er aan het eind nog voldoende energie is overgebleven voor het plaatsen van een finaal, verpletterend eindschot?

We hebben binnen onze huidige actieve groep 400 meterloopsters exponenten van beide opvattingen. Madica Ghafoor is een voorbeeld van de eerste. Zeven nationale titels verzamelde de Amsterdamse tot nu toe op deze afstand. Zij is het type dat niet bang is om knalhard van start te gaan en dan maar te zien waar het schip strandt. Zij zit met haar vorig jaar gelopen 51,12 s dicht tegen de grens van 51 seconden aan, maar heeft die nog niet doorbroken. Nadat zij op de EJK van 2011 de eerste Nederlandse was die op de 400 m een EJK-medaille in de wacht had gesleept, heeft haar manier van lopen op grote toernooien nog niet datgene gebracht wat je ervan mocht verwachten. Bij Ghafoor lijkt de ambiance van een internationaal kampioenschap, als het erop aankomt, haar eerder te hinderen dan dat het haar stimuleert.

Daar tegenover is Lianne de Witte het type dat –zo ziet het er althans van buitenaf uit– behoudend van start gaat, om aan het eind van de race een daverend eindschot te plaatsen. De Castricumse is 26, even oud als Ghafoor (die twee schelen zegge en schrijve één dag!), veroverde nog maar drie nationale titels op de 400 m, maar liep op de EK in Berlijn vorig jaar wél naar een bronzen plak in de nationale recordtijd van 50,77 s, om het vervolgens op de EK indoor van afgelopen maart nog eens dunnetjes over te doen met opnieuw brons.

Geschrokken

Is nu de aanpak van De Witte een betere dan die van Ghafoor? Da's een lastige. Het gaat namelijk om meer dan alleen de toegepaste strategie. De indeling van de race wordt immers ook bepaald door het karakter van de atleet. Trouwens, het is nog maar de vraag of datgene wat wij als toeschouwer zien, overeenkomt met wat de atleet tijdens zijn race ervaart. Marjo van Agt, onze viervoudige 400 meterkampioene uit de jaren tachtig, verbaasde zich vaak over de opmerkingen die zij na afloop van een race te horen kreeg. Was zij voor haar gevoel op een 400 m aan het rammen geweest, dan zag het er later, als ze de beelden terugzag, vaak juist heel netjes uit. Marjo: "Dan zei iedereen altijd van: *het is net of jij er geen moeite voor doet*. Ik heb er altijd wel een beetje mee geworsteld, van alles uitprobeerde. Of ik nu hard begon of langzaam, ik kon toch gewoon op dezelfde tijden uitkomen. Dat maakte niet zo heel veel uit. Maar als ik de laatste bocht uitkwam, had ik altijd toch het gevoel van: yes, ik kan het nog en ging ik altijd versnellen. Voor mijn gevoel dan hè, want je zag er niks van." Toen ze haar beste prestatie leverde, bij de FBK-Games in 1986, stond echtgenoot en trainer Luc van Agt langs de kant. "Die stond altijd op de 200 of 300 meter te kloppen hè, hoe hard je doorkomt. En die was zich een ongeluk geschrokken, zo hard als ik daar doorkwam op de 200. Zó hard, dat-ie dacht: *dat gaat helemaal fout*. Het ging echter niet fout, want Marjo van Agt liep in Hengelo haar

beste tijd ooit, 52,93 s, een halve seconde onder haar PR. Els Vader ging overigens nog een seconde harder; die liet met 51,92 s zelfs een Nederlands record voor zich optekenen. De ambiance van het toernooi, plus het feit dat zij daar tegen elkaar streden, deed hen beiden boven zichzelf uitstijgen.

Op de FBK-Games van 1986 liepen Marjo van Agt (links) en Els Vader de 400 m van hun leven. (foto's Theo van de Rakt; archief Atletiekerfgoed)

Zo'n jaar of tien eerder had de in Limburg geboren Marjo van Agt (Marjo Ruyters was het toen nog) in de verste verte niet van zichzelf kunnen vermoeden, dat zij ooit tot dergelijke prestaties in staat zou zijn. Weliswaar was op de middelbare school in Eindhoven (Marjo: "Mijn vader was beroepsmilitair; vanwege zijn werk zijn wij toen ik een jaar of zes was naar Eindhoven verhuisd") al wel gebleken dat zij en haar klasgenote Ine Corstjens, die toen bij de junioren al furore maakte in de atletiek, altijd de besten waren als het tijdens de gymnastieklessen op het doen van atletiekoefeningen uitdraaide. Maar de opmerking van de gymnastieklerares: jij moet aan atletiek gaan doen, want dan ga je harder lopen dan Ine, had ze vooralsnog naast zich neergelegd. Marjo: "Ik dacht van: nou ja!" Ine Corstjens was in die tijd namelijk al Nederlands kampioene bij de B-meisjes. "Die is naar de Koninkrijkspelen geweest en sprong toen volgens mij al 5,85 of zo. Dat was best heel goed toen."

Vallende stand

De winter na haar eindexamen havo bedacht Marjo Ruyters dat ze maar eens wat aan sport moest gaan doen. "Handballen leek mij wel leuk. Totdat ik mij herinnerde wat die juf had gezegd. Toen dacht ik: ik ga 'ns bij die atletiekvereniging kijken, kijken of Ine daar nog rondloopt. Ik ernaar toe, in mijn korte broek en met zwarte sokken, ik weet het nog goed. En iedereen liep daar in een maillot! Toen voelde ik me helemaal opgelaten. Maar daar kwam Ine aan: *o, wat leuk! Kom je meedoen?* Dus zo is het begonnen, als tweedejaars meisje-A."

Het talent droop er niet bepaald vanaf, die eerste jaren bij PSV. Twee keer in de week nam Marjo deel aan de clubtraining. "Er was niemand die toen dacht van: hé, daar zit meer in. Ik deed gewoon mee met de grote groep, van alles wat. Ik deed eigenlijk niks bijzonders en was ook helemaal niet opvallend of zo. Het eerste jaar waren er competitiewedstrijden en moest ik invallen bij het speerwerpen. Nou, ik heb een vallende stand in mijn elleboog, dus dat was echt verschrikkelijk, hahaha. Volgens mij had ik nul

punten, want ik haalde de lijn van waaraf je moest gooien niet eens. Maar ik mocht mee, omdat ik die meiden kende. We hadden een hechte meidengroep toen, dat was gewoon heel gezellig. En als er iemand ergens uitviel, kon ik dan invallen.” Op zeker moment begon Marjo haar wedstrijden in boekjes bij te houden. “Als je dan ziet wat ik liep, die eerste wedstrijden, dan lach je je dood. Een 400 meter heb ik een keer gelopen in 63,1, een 100 in 12,9 en een 200 in 26,7! Nou ja! Dus d’r was niemand die dacht van: oh, dat is misschien wel een talent.”

Toch bleek die schooljuf van de havo het zo slecht nog niet te hebben gezien. Want toen Marjo Ruyters de smaak eenmaal te pakken had gekregen en haar trainingsfrequentie opschroefde van twee naar drie en vervolgens naar vier keer in de week, ging zij met sprongen vooruit. Daar had Luc van Agt trouwens ook een fors aandeel in. Als atleet had die vrij gauw last gekregen van diverse lichamelijke mankementen. Met de sportacademie als opleidingsachtergrond had hij zich daarom op vrij jonge leeftijd al op het trainerschap gericht. Marjo: “Eef Kamerbeek trainde toen de hordelopers en daar zat Luc ook bij. Toen Eef ermee stopte, heeft Luc die training overgenomen. Daarna is hij mij ook training gaan geven. Maar toen hadden wij samen al iets, hoor.”

NK-medailles

In 1980 maakte Marjo Ruyters haar debuut op een NK en dat leidde met drie finaleplaatsen, waarvan eenmaal zilver op de 100 m achter Els Vader, al gelijk tot succes. Ze was toen 22. Als je het achteraf terugreken, was dat toch eigenlijk best snel, na die onopvallende beginjaren. Een jaar later, haar trouwjaar, bleven NK-medailles achterwege, maar vanaf 1982 tot en met 1987 zat Marjo van Agt op de in- en outdoor NK’s altijd wel een of twee keer in de prijzen. Zet je alle resultaten van de Brabantse op NK’s op een rij, dan levert dat een helder beeld op van waar Marjo van Agts grootste kracht lag: op de 60 en 100 m, met uitzondering van die eerste zilveren medaille, verder uitsluitend finaleplaatsen, vijf zilveren plakken op de 200 m en viermaal goud en eenmaal zilver op de 400 m. “Tk was een hele slechte starter. Op de 100 meter was het echt een drama, heb ik de start nooit fatsoenlijk onder de knie gekregen. Terwijl ik toch hartstikke sterk was, want met krachtraining was ik een van de betere. Maar dat zou je dan om moeten kunnen zetten in een goede start en dat kon ik gewoon niet. Ik lag altijd achter, moest altijd de boel in gaan halen”, legt Marjo van Agt uit. Goh, waar doet ons dat toch ineens aan denken?

Op een NK combineerde Marjo van Agt een korte sprint vaak met de 200 m, waarop haar slechte start een minder bepalende rol speelde. Alleen kwam ze op dat onderdeel Els Vader tegen en die was stevast een maatje te groot voor de PSV-atlete. Baalde zij daar niet van? Marjo: “Nee, helemaal niet. Ik denk dat het me juist gestimuleerd heeft. Ik kon heel goed met Els overweg. Wij kwamen elkaar overal tegen en zochten elkaar ook heel vaak op. Zelfs in de begintijd, toen zij nog in Vlissingen woonde, ging ik weleens daar naartoe om met haar te trainen. Later, toen zij in Roosendaal woonde, deden wij dat ook weer. Dus we hebben elkaar best wel regelmatig, buiten de centrale trainingen om,

opgezocht. Ik kon er altijd heel goed mee overweg. Ik heb er nooit last van gehad dat Els beter was. Dat was voor mij een gegeven. Het was gewoon zo.”

Finish van de 200 m op de NK indoor in 1983. Ditmaal is het niet Els Vader die Marjo van Agt (midden) de loef afsteekt, maar Martha Derby (rechts). Links Gretha Tromp. Het verschil tussen Marjo en Martha: tweehonderdste seconden!

Belastbaarheid

Die acceptatie hing ook nauw samen met het beeld dat Marjo van Agt van zichzelf had. “Ik zie mezelf niet als een groot talent of zo, wel als iemand die een natuurlijke aanleg had. Maar ik kon wel heel hard trainen, was heel belastbaar. Er zijn weleens trainingen geweest, trainingen bijvoorbeeld die ik met Els samen deed, dat mensen zeiden van: *fff, dat kan niet!* Als ik de trainingsboekjes die ik heb, met de trainingen die ik gedaan heb, wel eens aan de trainer van Sacha (de dochter van Marjo en Luc, die momenteel actief is) laat zien, dan zegt die: *dat is onmenselijk, dat kan niet!*” Nooit raakte ze daarbij ernstig geblesseerd. Totdat aan het eind van haar carrière een achillespees begon op te spelen. Toen zij daar op een trainingskamp in 1989 –oudste zoon Tom was inmiddels in april 1988 geboren– weer last van kreeg, zette een Belgische dokter er een spuit in en keerde zij de dag erna huiswaarts. Marjo: “Dat is nooit meer goed gekomen, eigenlijk. Er is toen nog wel naar gekeken, maar er was gewoon sprake van necrotisch weefsel, door overbelasting. Daarvoor had ik wel eens een keer last gehad, maar ik heb eigenlijk altijd door kunnen trainen. Maar dit was zo’n beetje het einde, zeg maar.”

Dat Marjo van Agt gedurende haar atletiekloopbaan veel aankon, bewijzen ook de interlands waaraan zij deelnam. “Ik heb een interland in Noorwegen in mijn boekje staan, toen liep ik op zaterdag een 4 x 100 en een 400 en op zondag een 200 en een 4 x 4. Liep ik vier afstanden in een weekend! Dat vond ik van mezelf wel goed. Want dat is toch best veel. Dan denk ik: nou, dat heb ik toch niet verkeerd gedaan.”

Kick

De overstap van de korte naar de langere sprint is geen bewuste keuze geweest van Van Agt. Eigenlijk groeide zij er min of meer vanzelf naartoe. “In het begin vond ik het verschrikkelijk. Als je er niet op getraind bent, is een 400 meter gewoon afschuwelijk. Ik heb me ook heel lang geen 400 meterloopster gevoeld. Als er dan een wedstrijd was met een 400 op het programma en ze zeiden van: *o, jij doet zeker de vier?* Dan zei ik: *nee, ik ga voor mijn lol geen 400 meter lopen!* Maar op den duur merkte ik wel, dat ik daar dus gewoon in vooruitging. Het ging steeds beter. Uiteindelijk is wel gebleken, dat die 400 meter mij het beste lag. Je merkt dat je het goed kunt ten opzichte van de rest. Dat streelt

en dan wil je dat toch gewoon doen. Het geeft ook wel een kick als je dat laatste stuk door kunt lopen en nog een paar kunt pakken. Dat is ook wel lekker, natuurlijk. Maar ik vond het niet altijd leuk, een 400”, blikt Marjo van Agt terug.

Heel speciaal was haar eerste gouden plak. “Onverwacht, hoor. Dat was iets waar ik helemaal niet op gerekend had, helemaal niet zelfs. Want Tilly Verhoef deed mee. Ik dacht niet, dat ik daarvan zou winnen.” Toch won ze wel, al was het een kwestie van millimeters. “Tilly en ik hadden exact dezelfde tijd, maar ik werd als winnaar uitgeroepen. Dat was in ’83 en ook nog in Vught hè, dus er zaten allerlei bekenden langs de kant. Ja, dat was echt heel speciaal.”

Twee-eenheid

Aan trainen heeft zij nooit een hekel gehad, al beseft ze dat het heel anders was gegaan als ze Luc van Agt niet was tegengekomen. Marjo: “Wij waren een twee-eenheid; wij woonden samen, trouwden en we gingen iedere dag samen naar de atletiekbaan. Het was ook nooit zo van: ik heb geen zin of zo. Nee, zoals iemand ging werken ’s morgens, zo gingen wij iedere dag naar de atletiekbaan. Dat was gewoon normaal, gewoon standaard. En ik heb het altijd met heel veel plezier gedaan, hoor. Altijd.”

Twee keer per dag trainen ging haar echter te ver. “Ik zou het misschien wel kunnen, maar ik ben nu heel blij dat er andere dingen naast de atletiek zijn die me bezighouden”, legde Marjo van Agt in een AW-interview in 1986 al uit. Begonnen als secretaresse bij Philips, ontwikkelde zij zich in de loop der jaren tot parttime docente typen aan een meao. Later kwamen daar ook andere secretariële vakken bij. Met de intrede van de computer stapte zij over op het geven van lessen in Word, Excel en Powerpoint aan een ROC. Totdat dit haar in 2000 teveel werd, naast haar gezin met drie kinderen (tussen Tom en Sacha zit ook nog de nu 28-jarige Rik). Tegenwoordig laat Marjo zich als zzp-er via een opleidingsinstituut inhuren voor het geven van trainingen, voornamelijk in Excel en meestal bij bedrijven. Marjo: “Dus ik ben zo’n beetje eigen baas en kan het plannen zoals ik het wil.”

Dat ze nooit aan Olympische Spelen heeft kunnen meedoen, vindt Marjo van Agt wel jammer. Ze is echter realist genoeg om te beseffen, dat die kans voor haar heel klein zou zijn geweest. Marjo: “Ik wist natuurlijk wel dat het individueel onmogelijk was. Met de 4 x 4 hebben we nog wel een poging gedaan om de Spelen in Los Angeles te halen. Maar de top was te smal, we hadden gewoon te weinig mensen op dat moment.”

Terugkijkend vindt ze, dat de atletiek haar al met al veel heeft gebracht. Afgezien van het feit dat ze in die sport haar latere echtgenoot is tegengekomen. “Ik denk dat de atletiek mij heel erg gevormd heeft. Dat denk ik echt. Ik was verlegen, durfde nog niet eens alleen boodschappen te gaan doen eigenlijk, zo’n heel verlegen, timide meisje was ik. Dus atletiek..., ik ben ervan overtuigd dat het heel goed voor mij geweest is.”

Rotterdam Atletiek bestaat 100 jaar

Op 15 april 1919 werd de Rotterdamsche Athletiek Vereniging “Door Oefening Snel” (DOS) opgericht. Aanvankelijk werd er ook nog aan boksen en gewichtheffen gedaan, maar enkele jaren later begreep men dat dit niet samenging met de

atletieksport en werden de boks- en de gewichtheffafdeling opgeheven. DOS werd in de beginjaren vooral bekend – en berucht – door de vele goede lange afstandslopers. De

Rotterdam, 1925. De atleten na afloop van een caféloop. Met de handen voor zijn kruis is Pleun van Leenen (DOS).

(foto's beschikbaar gesteld door Adri van den Berge)

Rotterdamse kampioenschappen, waarbij op het scherpst van de snede werd gevochten (soms zelfs letterlijk) om de titel. DOS werd in 1947 voor het eerst Rotterdams kampioen. In 1932 begon DOS met de zogenaamde DOS-estafette op de paardenbaan van Woudestein. Deze estafette werd na enige jaren mateloos populair, omdat het publiek de hele wedstrijd kon volgen. Dit in tegenstelling tot de vele andere estafettes die op een stratenparcours plaatsvonden. DOS fuseerde met SCR en Minerva in 1967 tot AVR (Atletiekvereniging Rotterdam).

Maar Rotterdam Atletiek bestaat uit meerdere fusieverenigingen. Op 11 september 1930 werd de RDAV (Rotterdamsche Dames Athletiek Vereniging) ‘Hollandia’ opgericht. Dat was pas de tweede specifieke dames-atletiekvereniging in Nederland. Twintig jaar eerder was Brunhilde uit Leiden Hollandia voorgegaan, zij het dat hier ook de gymnastieksport werd beoefend. Aanvankelijk werd er getraind op de paardenbaan van Woudestein, maar in 1935 werd deze trainingsaccommodatie ingeruild voor de Nenijs. Grote ledenaantallen heeft Hollandia nooit gekend, maar gelukkig wel vele successen. Met name in de jaren vijftig van de vorige eeuw was Hollandia bij onverslaanbaar.

ledenwerving gebeurde vaak in cafés, vanwege de in de jaren twintig van de vorige eeuw mateloos populaire cafélopen. Voorzitter Kerkhof en penningmeester Wesdorp klommen menigmaal op het biljart om de ‘wilde lopers’ te bewegen lid te worden van DOS. De caféhouders waren bang dat ze hun klanten zouden verliezen en al gauw kregen de heren Kerkhof en Wesdorp geen toegang meer!

Hoogtepunt van het atletiekseizoen waren de

Men probeerde via propaganda- en filmavonden het ledenaantal te vergroten. Dit was geen groot succes en in 1938 was het ledenaantal tot een bedenkelijk niveau gedaald en de club plaatste een advertentie in het Rotterdamsch Nieuwsblad. Ook dat leverde vrijwel niets op. Tijdens de Tweede Wereldoorlog steeg het aantal leden, maar na de oorlog daalde het aantal weer. De financiële positie was eind jaren veertig van de vorige eeuw zo slecht, dat men dacht failliet te gaan. In 1948 werd middels een circulaire een vrijwillige contributievereniging voorgesteld. Dat was de redding voor de club. In 1968 sloot Hollandia zich aan bij AVR.

In 1955 wordt Hollandia voor de eerste keer Nederlands clubkampioen. Er zouden er nog vier volgen.

Bram Groeneweg (SCR) wordt Nederlands kampioen 25 km te Rotterdam in 1935.

Op Rotterdam-Zuid werd in 1933 de Sportclub Rotterdam (SCR) opgericht door Bram Groeneweg. Dat was een uitstekende lange afstandsloper die eerst lid was van Pro Patria en zelfs naar de Olympische Spelen van 1924 en 1928 was afgevaardigd (zonder succes overigens).

Door een (financieel) meningsverschil met het toenmalige bestuur besloot hij om zelf maar een vereniging op te richten.

De trainingen werden gehouden op de niet meer bestaande sintelbaan aan de Kromme Zandweg, waar nu het Ahoycomplex staat. Naast hardlopers telde SCR ook enkele fervente schaatsliefhebbers die zelfs de Elfstedentocht hebben gereden. Wim de Graaff werd zelfs Nederlands kampioen allround op de Kralingse Plas en later werd hij trainer van Ard en Keessie. Zondermeer de bekendste atleet was Caspari de Geus,

die in 1964 al 48,5 op de 400 m wist te noteren als A-junior. Zelfs naar de maatstaven van 2019 is dat nog steeds een uitstekende prestatie voor iemand van 19 jaar.

In december 1934, het was een koude winteravond, werd de R.D.H.A.H.V. (Rotterdamse Dames en Heren Atletiek- en Handbalvereniging) 'Minerva' opgericht. In het eerste jaar na de oprichting werd meteen het Rotterdams kampioenschap 4 x 100 m binnengehaald, een titel die nog nimmer uit handen van Pro Patria was geweest. Vergaderen vond men maar niks en het bestuur stelde voor om van 20.00 – 22.00 te vergaderen en de rest van de avond tot middernacht bijeen te blijven om te dansen etc. Een training overslaan kon men zich niet veroorloven, want dan volgden er boetes. En ook bij te laat komen, kregen de atleten 1 cent boete. En zonder tegenbericht wegblijven, leverde een boete op van 5 cent.

In 1939 organiseerde de club de nationale dameskampioenschappen. Maar dat werd geen succes, zodat de club met een nadelig saldo bleef zitten. In de evaluatie van deze wedstrijd werd opgemerkt, dat zelfs nationale kampioenschappen voor dames 'geen enkele aantrekkelijkheid hebben'. Na de Tweede Wereldoorlog werd Joop Tournier trainer en dit was het begin van een decennialange succesvolle carrière in de atletiek.

Start van Joop Tournier Sr. (3e van rechts) op de 100 m, ca. 1932. Hij was toen nog lid van DOS.

In 1955 werd Metro opgericht, een afsplitsing van het toenmalige Pro Patria. Vooral op de langere estafettes, zoals de 4 x 800 m en de 4 x 1500 m, waren de Metromannen in het begin van de jaren zestig van de vorige eeuw haast onverslaanbaar. In 1970 won Metro het clubkampioenschap van Nederland, een titel die voorheen altijd naar het Amsterdamse AAC was gegaan. Dit was een wisselbeker, die in 1971 weer moest worden ingeleverd en AAC was de winnaar. Maar die beker was zoek! Toen de beker was teruggevonden, is het met bestuur en een delegatie van de atleten naar Amsterdam gegaan en kregen de AAC-ers een diner in het Apollo-hotel. Zij vatten het sportief op. Ze hadden gemerkt dat ze erg hun best hadden gedaan de beker terug te vinden, want in Rotterdam was veel gegraven en bij elke bouwput stond een bord METRO...

AVR is in 1967 ontstaan door een fusie van DOS, Minerva en SCR. Een jaar later besloot de damesvereniging Hollandia zich alsnog aan te sluiten. In 1992 besloten AVR en Metro samen verder te gaan als Rotterdam Atletiek. Deze vereniging kende vele (inter)nationale successen, waaronder wereldkampioenen, Europese kampioenen en vele nationale

kampioenen. Zondermeer de bekendste atleet heden ten dage is de altijd blijde Churandy Martina, die tot tweemaal toe gekozen werd tot 'positiefste bekende Nederlander'.

Maandag 15 april 2019 was de echte verjaardag. Dat werd gevierd met een unieke boekestafette. De eerste jubileumboeken werden uitgereikt aan atleten van de 20^e eeuw Nelli Cooman en Dirk de Bruijn.

Heden ten dage de bekendste atleet van Rotterdam Atletiek: Churandy Martina. (foto Erik van Leeuwen, bron: Wikipedia)

Ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan, vinden er diverse activiteiten plaats:

Zaterdag 22 juni vindt de traditionele reünie plaats op de Nenijto van 13.00 – 17.00 uur.

Hiervoor kunt zich opgeven via:

a.vandenberge@gmail.com of via www.ra.nl.

Zaterdag 13 juli: speciale jubileumwedstrijd op de Nenijto.

Zaterdag 19 oktober: grandioze feestavond in het oude Luxortheater te Rotterdam.

Adri van den Berge

sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijntjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de Sportcompressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de Herzog Sportcompressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor jou optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

Met de Herzog Sportcompressiekousen blijft sporten leuk!

PRO
LIMEPRO.COM

www.herzogmedical.com

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Het Jeugdfonds en de agenda

Natuurlijk is het bij iedereen bekend: de Vrienden van de Atletiek dragen de jeugdathletiek een warm hart toe en vanuit het Jeugdfonds wordt er veel tijd en energie in gestoken om de jeugd iets extra's te bieden. Of het nu de ondersteuning is aan talentvolle atleten of de extra toevoegingen aan wedstrijden met een internationaal karakter, het doel is hetzelfde: de talentvolle jeugd nieuwe ervaringen op laten doen en hen met die ervaringen de mogelijkheid bieden zich ook wat meer internationaal te kunnen profileren.

Net zoals bij samenwerking tussen andere organisaties zijn er dan altijd discussiepunten: waar worden de prioriteiten gelegd en wat is de werkelijke waarde? Zo is een van de discussiepunten of je wel aandacht aan de jeugd moet besteden, omdat er zo weinig doorstroomt. In de vorige Vriendenband heb ik aandacht besteed aan de Indoor EK in Glasgow, waar alle vijf medaillewinnaars vanuit de jeugd zijn doorgestroomd en drie van die vijf zijn door de Vrienden ondersteund. Het is natuurlijk zo dat er nog veel meer moet doorstromen, maar wat er doorstroomt behoort tot de top.

Ons doel is om het internationale karakter kleinschalig te houden. Wij gaan geen EK's organiseren, maar proberen wel om bij een aantal jeugd-evenementen meer buitenlanders aan de start te krijgen. Al jarenlang staat de wedstrijd tussen Nederland en Nordrhein Westfalen (NRW) op het programma; de laatste jaren is daar ook een indoorinterland aan toegevoegd, waar naast NL en NRW ook Vlaanderen en Wallonië aan meedoen. Als deze

Vriendenband op de mat valt is de International Battle of the B's in Amsterdam al geweest. Ook daar is de internationale deelname de laatste jaren gegroeid.

Het vaststellen van de datums voor dit soort wedstrijden is altijd een klus. Zo is nu in goed overleg bereikt dat de weekenden van eind augustus, begin september in het teken staan van grote wedstrijden voor atleten onder de 16 jaar (voorheen de C-atleten). Het begint met de traditionele C-spelen in Amsterdam (24 en 25 augustus), dan de U16-event (voorheen C-interland) in Enschede (31 augustus) en de finales van de landelijke jeugdcompetities op 7 september.

Sinds het succes van 2017 staan de Ruhr Games ook dit jaar volop in de belangstelling.

Door de ervaringen van 2017 heeft de organisatie het atletiekprogramma aangepast en ligt de focus nu volledig op de kampioenschappen van Nordrhein Westfalen. Intensief overleg met de wedstrijdleiding en Regionalverband Ruhr hebben er toe geleid, dat maximaal 90 talentvolle jeugdathleten mogen worden uitgenodigd voor deelname in de categorieën U16, U18 en U20. Ook hier werden wij geconfronteerd met de datum. In hetzelfde weekend van 21-23 juni heb je in Nederland ook de C- en B-competitie en dan wordt de keuze moeilijk. Kies je voor één van de twee, dan is er het risico dat er geen uitnodiging meer komt voor de volgende Ruhr Games, die om de twee jaar worden gehouden. Kies je voor beide, dan kan voor sommige atleten de keuze moeilijk worden. Het is hetzelfde als je in een culinair oord met vrienden uit wilt gaan eten en er uitgebreide keuze is uit restaurants. Naar allemaal toegaan kan niet, maar wie wil wat en wie beslist? Toch hebben wij besloten om de Ruhr Games als keuze aan te bieden. Op deze manier bieden wij de atleten een keuzemogelijkheid en kan ieder –al of niet in overleg– zelf kiezen waar te gaan “eten”. Toen echter de uitnodiging –in prima samenwerking met de Atletiekunie– werd verzonden, ontstond er een storm aan kritiek. Op social media, mails en mondeling werd verbazing uitgesproken. Gelukkig is dat men na onze toelichting begrip kon opbrengen. Wij hebben allen die hierover vragen of opmerkingen hadden, de volgende verklaring gegeven:

Het is inderdaad zo dat de Ruhr Games gelijktijdig vallen met de B en C. Na het succes van 2017 willen wij atleten niet een mogelijke deelname aan een mooi evenement onthouden, temeer ook omdat de Ruhr Games nu een 3-daags evenement is en op een aantal onderdelen een combinatie met de C of B competitie zeker mogelijk is.

Atleten kunnen met hun trainers en begeleiders zelf bepalen wat mogelijk is.

Wel willen wij met klem zeggen dat er beslist geen sprake is om de Ruhr Games boven de competitie te stellen. Het is geheel aan de atleten en trainers om hun keuze te bepalen.

De Ruhr Games zijn nu eenmaal in dit weekend gepland en - gezien onze betrokkenheid bij de jeugdathletiek - willen wij helpen om gunstige condities te scheppen om aan dit evenement deel te kunnen nemen.

Ik hoop dat met dit antwoord wat meer duidelijk is geworden.

Op het moment dat ik dit artikel schrijf is er rust, duidelijkheid en begrip. Er zijn al 55 atleten die zich hebben aangemeld. Om een indruk te krijgen wat de Ruhr Games zijn, kijk dan op <https://www.ruhrgames.de>. Het kan soms moeilijk zijn om te kiezen waar je gaat eten.

Weten wat je niet moet doen is ook kennis en de lering die wij als Jeugdfonds hieruit trekken is, dat de keuze om ergens wel of niet aan deel te nemen in een nog vroeger stadium en met meer betrokkenen moet worden genomen.

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

TSB: Jeugd en nog veel meer

18 mei 2019: de eerste wedstrijd van het Nationale Baancircuit is traditioneel de Ter Specke Bokaal in Lisse (TSB). Deze wedstrijd in de Bloembollenstreek werd alweer voor de 37^e keer gehouden en in de rubriek van het Jeugdfonds in de Vriendenband moet je het vooral over de jeugd hebben. Daar zal het ook nu vooral over gaan, maar daarnaast wil ik toch ook eens verder kijken dan mijn neus lang is.

Bij de TSB zijn altijd veel jeugdathleten aanwezig. Dit jaar waren 230 deelnemers jonger dan 23 jaar en dat is maar liefst 62% van het totale deelnemersveld. Belangrijk is dat bij deze wedstrijd deelname aan grote kampioenschappen kan worden gerealiseerd en in 2019 staan voor de jeugd het EK onder de 20 jaar en het EK onder de 23 jaar op de agenda. Beide evenementen zullen in juli in Zweden worden gehouden.

Om te beginnen kijken wij naar de prestaties van de atleten die dit jaar door het Jeugdfonds worden ondersteund:

Zoë Sedney kon door een vervelende hamstringblessure, opgelopen op Tenerife, niet aan de start verschijnen; wij hopen dat dit talent spoedig zal herstellen.

Roos Blokhuis werd als A-junior vierde op de 3000 m in 9.40,82, op de 100ste seconde dezelfde tijd die zij op 30 maart al in Papendrecht liep. Daarmee is Roos wel zo'n 22 seconden sneller dan haar beste prestatie op deze afstand in 2018. De limiet voor het EK U20 staat op 9.30,00.

Alida van Daalen: Bij het discuswerpen een vierde plaats met 50,90 (op 5 mei landde de discus bij een wedstrijd in Lovelhe, Portugal, na 53 meter en 39 centimeter) en bij het kogelstoten met de 4 kg kogel derde met 14,72 (op 12 mei stootte Alida in Zoetermeer al 14,85). Op beide onderdelen de limiet voor het EK U20 en bij het discuswerpen tevens de limiet voor het EK U23. Alida kan in de maand juli Zweden gaan ontdekken.

Alida van Daalen kon tevreden zijn over haar prestaties in Lisse. (foto's Piet Wijker)

Jorinde van Klinken, onze grootste kanshebber op medailles bij het EK U20, was in Lisse niet aanwezig, maar heeft zowel met de kogel als de discus dit jaar al ruim de limieten gehaald voor beide EK's.

Robin van Riel, nationaal kampioen bij de A-junioren op de 1500 m, is net terug van een hoogtestage in Flagstaff, Arizona, op 2100m en bereidt zich voor op een aantal belangrijke wedstrijden.

Shaquille Emanuelson, de derde werper in ons Jeugdfonds Talent team van 2019, was in Lisse een van de pechvogels. De limiet voor deelname aan het discuswerpen voor het EK U20 staat op 51,45. Met 51,34 miste hij de limiet op slechts 11 centimeter.

Dichtbij maar net niet. Dat gold ook zeker voor Djoao Lobles, die de limiet op de 400 m miste op 1/100^e van een seconde. Nick Smidt, die met een prachtige 400 m horden wel de Ter Specke Bokaal bij de mannen in de wacht sleepte, maar net 6/100^e tekort leek te komen voor deelname aan het EK U23, ware het niet dat hij op 1 mei in Oordegem al 50,63 had gelopen en daarmee aan de limiet van 50,65 voldeed. Over constantheid gesproken.

Talent Award winnares Killiana Heymans (links) in goed gezelschap: de winnaars van de Ter Specke Bokaal Lisanne Schol en Nick Smidt.

wereldkampioenschappen dit jaar plaats vinden.

En dan nu toch even verder kijken dan mijn neus lang is. Kijk je even door de prestaties heen of er omheen, dan zie je het “randgebeuren”: het talrijke publiek, de jury, de baanploeg, de catering etc. etc. En dat geldt zeker niet alleen voor de Ter Specke Bokaal, maar voor alle atletiekwedstrijden in Nederland. Vrijwilligers die zorgen dat de inschrijvingen goed worden verwerkt, dat het materiaal in orde is en dat de accommodatie er verzorgd uitziet. Sponsors moeten gezocht worden, websites worden bijgehouden en kleedkamers schoongemaakt. Daarnaast de mensen die de atleten begeleiden, niet alleen bij wedstrijden, maar ook buiten de wedstrijden bij de trainingen en iedereen geniet er op zijn of haar eigen manier van. De coach van de prestaties van de pupil, de organisatie van het vele publiek en de soepele voortgang en het publiek beleeft het. Het zijn de atleten die het moeten doen, maar daarachter draaien vele motoren. En dat is zeker geen randgebeuren. Dat hebben wij gezien in Lisse en zullen wij ook blijven zien bij andere wedstrijden. Het wordt tijd voor een prestatieprijs voor deze categorie.

Het wordt deze zomer weer een spektakel in Doha, maar ook in Zweden zullen zij merken dat Oranje aanwezig is.

Wim van der Krogt

JAMIN SPORTS

WORLDWIDE TRAVEL AND TICKET PACKAGES

WORLD CHAMPS - DOHA - SEPT 2019

EUROPEAN CROSS - PORTUGAL - DEC 2019

WORLD INDOORS - NANJING - MARCH 2020

EUROPEAN CHAMPS - PARIS - SUMMER 2020

WORLD CHAMPS - USA - SUMMER 2021

 facebook/jaminsports

+44 800 840 1116

INFO@JAMINSPORTS.CO.UK

ALGARVE - PORTUGAL

RUNQUINTA

8-10 NOVEMBER 2019

3 NIGHT
PACKAGES
FROM
€299

JAMIN SPORTS NEW
FESTIVAL OF RUNNING
IN QUINTA DO LAGO

SATURDAY - HALF
SUNDAY - 10K & 5K TRAIL

3 races
1 weekend
Varied terrain
Live music
Train at Elite facilities
Superb hotel
Early booking discount
Watch run & socialise together

WWW.RUNQUINTA.COM

Onze jarige Vrienden

Het jarenlange onderscheid dat in dit jarigenoverzicht werd gemaakt tussen leden en donateurs, is vervallen. Voortaan zal er één lijst worden gepubliceerd, ongeacht de status van de betreffende jarigen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Juli 2019

2 Chris Buitelaar (75)	17 Pedro Veldhuis (44)
2 Johan Knaap (70)	19 Hilda van Doorn (76)
3 Jack Evers (78)	21 Cees Evers (83)
4 Hilly de Lange-Gankema (73)	21 Ine Pennink-van der Linden (48)
5 Jan van Veen (63)	21 Ivana Rangel (41)
7 Wim Zonneveld (69)	21 Remco Tournier (55)
8 Teun Aret (89)	24 Hans Keizer (79)
12 Melanie Bonhof (44)	25 Aart van den Berge (84)
12 Bert de Jager (70)	26 Frans van der Ham (65)
12 Aart Veldhoen (70)	28 Tineke van der Flier-Hidding (60)
13 Frans Maas (55)	30 Esther Goedhart-Schot (78)
13 Josephina Roos (58)	30 Hugo Pont (60)
14 Fenny van Osch-Smeenge (69)	31 Rob van Mechelen (73)

Augustus 2019

2 Frank Jutte (72)	20 Menno Lievers (60)
3 Fiona Bijl (46)	21 Janneke Berkhof (33)
4 Toos van Eckelen-Aarts (83)	21 Piet Deelstra (79)
4 Thom van Rooijen (80)	21 Nico Ruiter (55)
6 Karin Petersen (51)	24 Ben Saris (71)
8 Joost Borm (63)	24 Diny Steenhuis-Hulsker (96)
11 Wilma van Gool-van den Berg (72)	25 Theo Hoex (70)
12 Tjerk Vellinga (81)	26 Christina Strippoli-Gerritsen (75)
14 Frank Hoogers (30)	27 Anny Schmitz-Broekhoff (83)
14 Nick Mosselman (58)	28 Tineke Godschalk-Kluft (63)
16 Lida Lenssen-Schippers (82)	28 Kees Koppelaar (80)
18 Gerard Nijboer (64)	28 Mathias Vilain (74)

Bijzondere jarige

Wilma van Gool-van den Berg op de voorjaarsreünie in Elburg in 2018. (bron: *weBSITE Vrienden*)

Het jaar 1972 is een opmerkelijk jaar in de carrière van Wilma van Gool-van den Berg. Natuurlijk kun je, bij een atletiekloopbaan die zo'n jaar of tien topatletiek, twee Olympische Spelen en diverse andere grote toernooien omvat, er niet zomaar één jaar uitlichten. Daarvoor is haar palmares-overzicht te imposant. Met zestien nationale titels en even zovele nationale records op haar naam verdiende Wilma van Gool-van den Berg in de jaren zestig en zeventig als geen ander op de sprint de eretitel: opvolgster van Fanny Blankers-Koen, die trouwens ook nog een tijdje haar trainster is geweest.

Toch was 1972 om een aantal redenen voor de Udense sprintster een bijzonder jaar. Allereerst natuurlijk vanwege de Olympische Spelen in München waar Wilma, nadat zij de halve finales van de 200 m had bereikt, zich uit het toernooi terugtrok na de dramatische gebeurtenissen rond de Israëliische ploeg. "Ik was echt verbaasd dat de Spelen doorgingen. The show must go on. Wij kijken niet voor terreur kregen we te horen. Ik kon mezelf niet indenken dat ik lekker zou inlopen om vervolgens in het startblok te gaan zitten voor de halve finale", zo motiveerde zij haar terugtrekking destijds. Een stap waarvan zij nimmer spijt heeft gekregen.

Het was echter ook het jaar waarin Wilma haar definitieve persoonlijke sprintrecords vestigde, 11,43 s op de 100 en 23,22 s op de 200 meter. Beide prestaties leverde zij in de Olympische voorrondes in München, dus nog voor de aanslag op de Israëliische delegatie. Eerder dat jaar had zij in Potsdam 11,1 s en 23,0 s laten opmeten, maar dat waren nog handtijden, de laatste nationale records uit het handgeklokte tijdperk. Haar 23,22 was gelijk ook weer het allereerste elektronische sprintrecord. Pas in 1980 slaagde Els Vader erin om daar onder te duiken.

Dat het estafetterecord van 43,44 s dat Wilma vier jaar eerder, tezamen met Mieke Sterk, Truus Hennipman en Corrie Bakker op de Olympische Spelen van 1968 in Mexico vestigde, het zelfs 44 jaar heeft uitgehouden, is binnen onze vereniging genoegzaam bekend; er is in het verleden op verschillende momenten bij stilgestaan.

Om nu te voorkomen dat we ons op den duur alleen nog maar dat estafettefeit weten te herinneren, heb ik hier Wilma's prestaties uit '72 maar eens naar voren gehaald. Juist omdat zij in augustus de 72-jarige leeftijd hoopt te bereiken.

Waarmee ik mijn motivatie om haar deze keer het predicaat 'bijzondere jarige' mee te geven mijns inziens voldoende heb toegelicht.

Piet Wijker